

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3431 van 7 november 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Senegalese nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LANDTSHEERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, geboren op 6 januari 1962 te Dakar, hebbende de Senegalese nationaliteit trad op 10 oktober 2006 in het huwelijk met M.P. hebbende de Nederlandse nationaliteit.

Op 15 januari 2007 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging, in functie van haar Nederlandse echtgenoot.

Op 1 februari 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 6 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverlag dd. 24/05/2007 van de politie van gent blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden.

motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

Artikel 49/61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door

K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B. 27/04/2007”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De vestiging wordt haar geweigerd enkel en alleen met een verwijzing naar een relatieverlag opgemaakt door de politie, zonder dat de inhoud van dit verslag wordt weergegeven of het verslag haar zelf ter kennis werd gebracht. Haar rechten van verdediging worden geschonden doordat ze geen inzage heeft gehad in dit verslag en in de onmogelijkheid verkeert om haar verweer op een afdoende manier te formuleren. Tot voor kort was er wel sprake van een levensgemeenschap met haar echtgenoot. In juli 2007 hebben verzoekster en haar echtgenoot beslist uit elkaar te gaan. Verder stelt verzoekster dat zij en haar echtgenoot omwille van hun beroepsactiviteiten verhinderd waren veel bij elkaar te zijn. Verzoeksters echtgenoot is tewerkgesteld aan de Erasmus Universiteit van Rotterdam, waardoor hij tijdens de week in Delft verblijft. Verzoekster stelt dat zij van 15 november 2006 tot 30 maart 2007 (en dit dagelijks van 14 u tot 22 u) bij X werkte. Van 1 april 2007 tot 25 mei 2007 werkte ze als X bij X te X en dit in shiftdienst (ook op zaterdag). Sinds 29 mei 2007 werkt ze als X bij het Xe te X ook in een variabel uurrooster. Door de politie werd onvoldoende rekening gehouden met de tewerkstelling van verzoekster en haar echtgenoot waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002, R.v.St.,

nr. 113.439, 10 december 2002, R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

De bestreden beslissing verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het vestigen een minimum aan relatie tussen de echtgenoten veronderstelt, alsook dat er een reële echtelijke band moet bestaan. Verder verwijst de bestreden beslissing naar het relatieverlag van de politie van Gent van 24 mei 2007 waaruit blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Het feit dat zij geen kennis heeft verkregen van het bewuste politieverlag doet hier niets aan af (R.v.St., nr. 99.581 van 9 oktober 2001). Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden verschaft omtrent de reden waarom er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St., nr. 157.584 van 14 april 2006). Bovendien is het niet mogelijk om tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. (R.v.St., nr. 98.937, 19 september 2001). Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat zij de schending van de wet van 29 juli 1991 die betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet dienstig kan invoeren.

Wat de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat hij zich niet vermag in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag tot vestiging. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen (R.v.St., nr.101.624 van 7 december 2001).

In casu stelt de bestreden beslissing, refererend naar vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de vestiging een gezinscel veronderstelt, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster.

Zowel uit het verzoekschrift van verzoekster, als uit haar repliekmemoire blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot beslist hebben om uit elkaar te gaan. Verzoekster kan dan ook moeilijk volhouden dat er sprake is van een reële echtelijke band (levensgemeenschap) tussen haar en haar echtgenoot. Bijgevolg blijken de vaststellingen gedaan door de politie van Gent in overeenstemming te zijn met de werkelijkheid. De bewering van verzoekster dat zij en haar echtgenoot tengevolge van hun beroepsactiviteiten verhinderd waren om veel bij elkaar te zijn doet geen afbreuk aan de vaststellingen van het relatieverlag. Verzoekster slaagt er niet in het gebrek aan "minimum aan relatie", aan een "reële echtelijke band" tussen haar en haar echtgenoot te weerleggen met concrete elementen. Er is geen reden voorhanden om aan te nemen dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan of buiten elke redelijkheid tot de betrokken motieven is gekomen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen

betreft dient te worden vastgesteld dat de kritiek samenvalt met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.